

Väliaikainen versio

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kahdeksas jaosto)

11 päivänä heinäkuuta 2024(*)

Ennakkoratkaisupyyntö – Verotus – Yhteinen arvonlisäverojärjestelmä – Direktiivi 2006/112/EY – 2 artiklan 1 kohdan a alakohta – 9 artiklan 1 kohta – 14 artiklan 2 kohdan a alakohta – Verollinen tavaroiden luovutus – Maatalousmaan omistusoikeuden siirto viranomaisen päätöksestä korvausta vastaan – Pakkolunastus

Asiassa C-182/23 [Makowit] (i),

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöä, jonka Naczelny Sąd Administracyjny (ylin hallintotuomioistuin, Puola) on esittänyt 18.1.2023 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 22.3.2023, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej

vastaan

J.S.,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja N. Piçarra sekä tuomarit N. Jääskinen (esittelevä tuomari) ja M. Gavalec,

julkisasiamies: J. Kokott,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, edustajinaan B. Kołodziej ja T. Wojciechowski,
- Puolan hallitus, asiamiehenään B. Majczyna,
- Euroopan komissio, asiamiehinään M. Herold ja M. Owsiany-Hornung,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY (EUVL 2006, L 347, s. 1) (jäljempänä arvonlisäverodirektiivi) 9 artiklan 1 kohdan ja 14 artiklan 2 kohdan a alakohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa vastakkain ovat J.S. ja Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej (kansallisen verotietoviranomaisen johtaja, Puola) (jäljempänä veroviranomainen) ja jossa on kyse vaatimuksesta kumota 31.10.2017 päivätty veroalan ennakkoratkaisu (jäljempänä veroalan ennakkoratkaisu).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

3 Arvonlisäverodirektiivin 2 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaan arvonlisäveroa on suoritettava verovelvollisen tässä ominaisuudessaan jäsenvaltion alueella suorittamasta vastikkeellisesta tavaroiden luovutuksesta.

4 Kyseisen direktiivin 9 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Verovelvollisella’ tarkoitetaan jokaista, joka itsenäisesti missä tahansa harjoittaa liiketoimintaa, riippumatta tämän toiminnan tarkoituksesta tai tuloksesta.

Liiketoimintana pidetään kaikkea tuottajan, kauppiaan tai palvelujen suorittajan harjoittamaa toimintaa, mukaan lukien kaivostoiminta, maataloustoiminta ja vapaa ammattitoiminta tai vastaava. Liiketoimintana pidetään erityisesti aineellisen tai aineettoman omaisuuden hyödyntämistä jatkuvaluontoisessa tulonsaantitarkoituksessa.”

5 Kyseisen direktiivin 14 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. ’Tavaroiden luovutuksella’ tarkoitetaan aineellisen omaisuuden omistajalle kuuluvan määräämisvallan siirtoa.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetun liiketoimen lisäksi tavaroiden luovutuksena pidetään seuraavia liiketoimia:

a) omaisuuden omistusoikeuden vastikkeellista siirtoa viranomaisen määräyksestä, sen nimissä tai suoraan lain nojalla;

— —”

6 Kyseisen direktiivin 167 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Vähennysoikeus syntyy, kun vähennyskelpoista veroa koskeva verosaatava syntyy.”

Puolan oikeus

7 Tavaroista ja palveluista kannettavasta verosta 11.3.2004 annetun lain (ustawa o podatku od towarów i usług) (Dz. U. 2022, järjestysnumero 931), sellaisena kuin sitä sovelletaan pääasiassa (jäljempänä arvonlisäverolaki), 7 §:n 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”Edellä 5 §:n 1 momentin 1 kohdassa tarkoitetulla tavaroiden luovutuksella tarkoitetaan omaisuuden omistajalle kuuluvan määräämisvallan siirtoa, mukaan lukien

1) tavaroiden omistusoikeuden siirto korvausta vastaan viranomaisen tai sen nimissä toimivan toimijan määräyksestä tai suoraan lain nojalla;

— —”

8 Kyseisen lain 15 §:n 1 ja 2 momentissa säädetään seuraavaa:

”1. Verovelvollisia ovat oikeushenkilöt, organisatoriset yksiköt, jotka eivät ole oikeushenkilöitä, sekä luonnolliset henkilöt, jotka harjoittavat itsenäisesti 2 momentissa tarkoitettua liiketoimintaa, riippumatta tämän toiminnan tarkoituksesta tai tuloksesta.

2. Liiketoimintana pidetään kaikkea tuottajan, kauppiaan tai palvelujen suorittajan harjoittamaa toimintaa, mukaan lukien luonnonvarojen hyödyntäminen, maataloustoiminta ja vapaiden ammattien harjoittaminen. Liiketoimintaan kuuluvat erityisesti toimet, jotka muodostuvat aineellisen tai aineettoman omaisuuden hyödyntämisestä jatkuvaluontoisesti voiton tuottamiseksi.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

9 J.S. pitää maatilaa, jolla hän on harjoittanut lypsykarjan kasvatusta ja maidontuotantotoimintaa vuodesta 2001. Hän on rekisteröitynyt arvonlisäverovelvolliseksi vuoden 2013 tammikuusta alkaen. Hän osti vuonna 2003 ja sitten vuonna 2015 maa-alueita kyseisen tilan laajentamiseksi. Kyseinen hankinta ei ollut arvonlisäveron alaista eikä sen yhteydessä vähennetty arvonlisäveroa.

10 Voivodikunnan eli julkishallinnon viranomaisen 6.3.2017 tekemällä päätöksellä maa-alueiden, joilla J.S.:n maatila sijaitsee, yhden osan omistusoikeus siirrettiin valtiolle tieinvestointien toteuttamiseksi. Voivodikunta aloitti samanaikaisesti menettelyn sen korvauksen määrän vahvistamiseksi, joka J.S.:lle oli maksettava valtion häneltä hankkimien maa-alueiden omistusoikeuden siirtämisestä.

11 Tässä asiayhteydessä J.S. jätti veroviranomaiselle veroalan ennakkoratkaisua koskevan hakemuksen yhtäältä sen määrittämiseksi, oliko häntä pidettävä arvonlisäverovelvollisena valtion tieinvestointien toteuttamiseksi hankkimien maa-alueiden myymisen vuoksi, ja toisaalta sen määrittämiseksi, oliko tämän vuoksi saatu korvaus arvonlisäveron alaista. Hänen mukaansa kysymyksiin oli vastattava kieltävästi.

12 Veroalan ennakkoratkaisussa veroviranomainen katsoi, että maa-alueiden omistusoikeuden pakkolunastuksella tapahtunutta siirtoa valtiolle tieinvestointien toteuttamiseksi oli pidettävä vastikkeellisena tavaroiden luovutuksena, jonka J.S. oli toteuttanut arvonlisäverolain 15 §:n 2 momentissa tarkoitetun liiketoiminnan harjoittajan ominaisuudessaan eli arvonlisäverovelvollisena.

13 J.S. riitautti kyseisen tulokinnon Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawissa (voivodikunnan hallintotuomioistuin, Varsova, Puola), joka kumosi veroalan ennakkoratkaisun 15.10.2018 antamallaan tuomiolla. Perusteluissaan kyseinen tuomioistuin korosti, että J.S. ei ollut ryhtynyt mihinkään toimenpiteeseen myydäkseen kyseessä olevat maa-alueet ja että niiden pakkolunastuksesta oli päätetty hänen tahdostaan riippumatta. Kyseisen tuomioistuimen mukaan pakkolunastus ei näin ollen liittynyt J.S.:n maataloustoimintaan, minkä vuoksi tämä ei ollut toiminut arvonlisäverovelvollisena, kun kyseessä olevat maa-alueet oli siirretty valtiolle.

14 Veroviranomainen teki kassaatiovalituksen kyseisestä tuomiosta Naczelny Sąd Administracyjnyssa (ylin hallintotuomioistuin, Puola), joka on ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin, ja totesi muun muassa, että kyseessä olevien maa-alueiden hankkiminen pakkolunastuksella liittyi J.S.:n sen liiketoiminnan harjoittamiseen, joka muodostuu kyseisten maa-alueiden käytöstä hänen maataloustoiminnassaan. Kyseistä hankintaa oli sen mukaan näin ollen pidettävä vastikkeellisena tavaroiden luovutuksena, joka on arvonlisäveron alaista.

15 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo, että sen käsiteltäväksi saatetun asian

ratkaisu riippuu siitä, onko kiinteistön omistusoikeuden pakkolunastuksella toteutettavaa siirtoa valtiolle yleisten teiden rakentamiseksi pidettävä tavaroiden luovutuksena, jonka liiketoimintaa harjoittava verovelvollinen toteuttaa, sillä perusteella, että kyseinen verovelvollinen oli käyttänyt mainittua kiinteistöä liiketoimintana pidettävässä maataloustoiminnassaan.

16 Kyseinen tuomioistuin toteaa ensiksi, että käsiteltävässä asiassa tämän oikeudenkäyntiasian taustalla olevien, veroviranomaisen toteamien tosiseikkojen kuvauksesta ei ilmene, että kyseessä olevat maa-alueet olisi siirretty maatalaan kuulumattoman J.S.:n omaisuuden osaan, koska kyseiset alueet ovat aina olleet osa J.S.:n yrityksen omaisuutta.

17 Kyseinen tuomioistuin muistuttaa toiseksi, että muun muassa 15.9.2011 annetusta tuomiosta S?aby ym. (C?180/10 ja C?181/10, EU:C:2011:589) ilmenee, että jos toimija ryhtyy sellaisiin aktiivisiin toimiin kiinteistöjen markkinoinnissa, joiden vuoksi häntä voitaisiin pitää elinkeinonharjoittajana, omaisuuden myynnin on oltava arvonlisäveron alaista. Se huomauttaa kuitenkin, että käsiteltävässä asiassa J.S. ei ryhtynyt mihinkään toimenpiteeseen kyseisten maa-alueiden myymiseksi. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että Puolan oikeuskäytännön mukaan pelkästään se, että toimija on arvonlisäverovelvollinen, ei välttämättä merkitse sitä, että kyseinen toimi on arvonlisäveron alainen, vaan arvonlisäveron alaisuus edellyttää sitä, että asianomainen toimija on toiminut arvonlisäverovelvollisen ominaisuudessaan liiketoimintaansa liittyvän yksittäisen liiketoimen yhteydessä. Se toteaa, että käsiteltävässä asiassa J.S. ei kuitenkaan toiminut kiinteistöjen markkinoinnin alalla eritoten kyseessä olevien maa-alueiden myymiseksi ja että hän ei harjoittanut mitään muuta liiketoimintaa kuin maataloustoimintaa, jonka osalta hän oli arvonlisäverovelvollinen.

18 Kyseinen tuomioistuin korostaa kolmanneksi, että arvonlisäveroa ei kannettu, kun J.S. osti kyseiset maa-alueet, joten arvonlisäveroa ei tässä yhteydessä vähennetty.

19 Tässä tilanteessa Naczelny S?d Administracyjny on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko [arvonlisäverodirektiivin] 9 artiklan 1 kohdan säännöksiä, luettuina yhdessä direktiivin 14 artiklan 2 kohdan a alakohdan kanssa, tulkittava siten, että ne eivät ole esteenä sille, että katsotaan, että yleisten arvonlisäverosääntöjen mukaisesti arvonlisäverovelvollinen maataloustoiminnan harjoittaja, joka siirtää maa-alueen omistusoikeuden pakkolunastuksen yhteydessä korvausta vastaan valtiolle tilanteessa, jossa maa-alueen käyttötarkoitus muutetaan muuksi kuin maatalousmaaksi, on velvollinen suorittamaan arvonlisäveroa tästä luovutuksesta vain siitä syystä, että maa-aluetta käytettiin aiemmin arvonlisäveronalaisessa maataloustoiminnassa?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

20 Aluksi on huomautettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kansallisten tuomioistuinten ja unionin tuomioistuimen välille SEUT 267 artiklalla luodussa yhteistyömenettelyssä unionin tuomioistuimen tehtävänä on antaa kansalliselle tuomioistuimelle hyödyllinen vastaus, jonka perusteella kansallinen tuomioistuin voi ratkaista siinä vireillä olevan asian. Unionin tuomioistuimen on tätä silmällä pitäen tarvittaessa muotoiltava sille esitetyt kysymykset uudelleen. Unionin tuomioistuin saattaa myös joutua ottamaan huomioon sellaisia unionin oikeussääntöjä, joihin kansallinen tuomioistuin ei ole ennakkoratkaisukysymyksessään viitannut (tuomio 7.9.2023, Groenland Poultry, C?169/22, EU:C:2023:638, 47 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

21 Kun otetaan huomioon ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen toteamat seikat, käsiteltävässä asiassa pääasian ratkaisu riippuu siitä, onko pääasiassa kyseessä olevan kaltainen

maatalousmaa-alueiden pakkolunastustoimi alkuperäiselle omistajalle maksettavaa korvausta vastaan arvonnäveron alaista.

22 Arvonnäverodirektiivin 2 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetään edellytyksistä, jotka tavaroiden luovutuksen on täytettävä, jotta se voidaan luokitella arvonnäveron alaiseksi liiketoimeksi.

23 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin viittaa lisäksi kysymyksessään myös arvonnäverodirektiivin 9 artiklan 1 kohtaan, jossa määritellään verovelvollisen ja liiketoiminnan käsitteet. Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevasta päätöksestä ilmenee kuitenkin, että kysymys siitä, onko J.S. arvonnäverovelvollinen ja harjoittaako hän liiketoimintaa, ei ole kiistanalainen.

24 On näin ollen katsottava, että kysymyksellään ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee lähinnä, onko arvonnäverodirektiivin 2 artiklan 1 kohdan a alakohdassa ja 14 artiklan 2 kohdan a alakohdassa yhdessä tarkasteltuina tulkittava siten, että pakkolunastamalla toteutettava maatalousmaa-alueiden omistusoikeuden siirto kyseisen maan omistajalle maksettavaa korvausta vastaan on arvonnäveron alaista, kun omistaja on arvonnäverovelvollinen maanviljelijä, vaikka hän ei harjoita minkäänlaista toimintaa kiinteistökaupan alalla eikä hän ole ryhtynyt mihinkään tällaista siirtoa koskevaan toimenpiteeseen.

25 Tämän osalta on aluksi huomautettava, että arvonnäverodirektiivillä otetaan käyttöön yhteinen arvonnäverojärjestelmä, joka perustuu muun muassa veronalaisten liiketoimien yhtenäiseen määritelmään (tuomio 13.6.2018, Gmina Wrocław, C-665/16, EU:C:2018:431, 30 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

26 Kyseisen direktiivin 2 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaan arvonnäveroa on suoritettava verovelvollisen tässä ominaisuudessaan jäsenvaltion alueella suorittamasta vastikkeellisesta tavaroiden luovutuksesta. On näin ollen tutkittava, vastaako tämän tuomion 24 kohdassa kuvattu tilanne yhtäältä vastikkeellista tavaroiden luovutusta ja tässä ominaisuudessaan toimivaa verovelvollista koskevia käsitteitä.

27 Tavaroiden luovutuksen käsitteen osalta arvonnäverodirektiivin 14 artiklan 1 kohdassa säädetään, että tällaisella luovutuksella tarkoitetaan aineellisen omaisuuden omistajalle kuuluvan määräämisvallan siirtoa. Kyseisen direktiivin 14 artiklan 2 kohdan a alakohdassa lisätään, että saman artiklan 1 kohdassa tarkoitetun liiketoimen lisäksi tavaroiden luovutuksena pidetään omaisuuden omistusoikeuden vastikkeellista siirtoa viranomaisen määräyksestä, sen nimissä tai suoraan lain nojalla.

28 Kyseisen artiklan 2 kohta on erityissäännös sen 1 kohtaan sisältyvään tavaroiden luovutuksen yleiseen määritelmään nähden, ja 2 kohdan soveltamista koskevat edellytykset ovat itsenäisiä mainitun 1 kohdan soveltamisedellytyksiin nähden (ks. vastaavasti tuomio 13.6.2018, Gmina Wrocław (C-616/16, EU:C:2018:431, 36 kohta) ja tuomio 25.2.2021, Gmina Wrocław (Käyttöoikeuden muuttuminen), C-604/19, EU:C:2021:132, 55 kohta).

29 Näin ollen luokittelu arvonnäverodirektiivin 14 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitetuksi tavaroiden luovutukseksi edellyttää kolmen kumulatiivisen edellytyksen täyttymistä. Kyseessä on ensinnäkin oltava omistusoikeuden siirto. Omistusoikeuden siirron on toiseksi tapahduttava viranomaisen määräyksestä, sen nimissä tai suoraan lain nojalla. Lopuksi siirto on tehtävä korvausta vastaan (tuomio 13.6.2018, Gmina Wrocław, C-665/16, EU:C:2018:431, 37 kohta ja tuomio 25.2.2021, Gmina Wrocław (Käyttöoikeuden muuttuminen), C-604/19, EU:C:2021:132, 56 kohta).

30 Käsiteltävässä asiassa kahden ensimmäisen edellä mainitun edellytyksen osalta ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen esittämistä seikoista ilmenee, että on kiistatonta, että yhtäältä pääasiassa kyseessä olevista maatalousmaa-alueista on tullut valtion omaisuutta ja toisaalta kyseinen omaisuuden siirto perustui voivodikunnan, joka on julkishallinnon viranomainen, 6.3.2017 tekemään yksipuoliseen päätökseen.

31 Arvonlisäverodirektiivin 14 artiklan 2 kohdan a alakohdassa vahvistetusta kolmannelta edellytyksestä eli siitä, joka koskee korvauksen maksamista, unionin tuomioistuin on katsonut, että sen määrittämiseksi, täyttyykö tämä edellytys, on osoitettava vain se, että kyseessä oleva korvaus liittyy suoraan omistusoikeuden siirtämiseen ja että se on tosiasiallisesti maksettu (tuomio 25.2.2021, Gmina Wrocław (Käyttöoikeuden muuttuminen) (C-604/19, EU:C:2021:132, 61 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

32 Ennakkoratkaisupyyntöön esittämistä koskevasta päätöksestä ilmenee, että pääasiassa kyseessä oleva korvaus liittyy suoraan siihen, että omistusoikeus pääasiassa kyseessä oleviin maatalousmaa-alueisiin siirrettiin valtiolle. Koska kyseinen korvaus on tosiasiallisesti maksettu, ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on vielä selvitettävä, onko kyseessä oleva toimi arvonlisäverodirektiivin 14 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettu tavaroiden luovutus.

33 Arvonlisäverodirektiivin 2 artiklan 1 kohdan a alakohdassa olevasta edellytyksestä, joka koskee sitä, että luovutus on tehty "vastikkeellisesti", on todettava, että pelkästään se, että verovelvollinen saa kyseisen direktiivin 14 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitetun korvauksen, riittää vastikkeellista liiketoimea koskevan edellytyksen täyttymiseen viimeksi mainitun säännöksen soveltamiseksi (ks. vastaavasti tuomio 13.6.2018, Gmina Wrocław, C-665/16, EU:C:2018:431, 35 ja 44 kohta).

34 Toiseksi arvonlisäverodirektiivin 2 artiklan 1 kohdan a alakohdassa olevasta käsitteestä "verovelvollisen tässä ominaisuudessaan" on todettava, että vaikka J.S. on rekisteröitynyt arvonlisäverovelvolliseksi, ennakkoratkaisua pyytäneellä tuomioistuimella on epäilyjä siitä, toimiko hän tällaisena verovelvollisena, kun kyseessä olevien maatalousmaa-alueiden omistusoikeus siirrettiin. Se korostaa tässä asiayhteydessä, että J.S. ei harjoita liiketoimintaa kiinteistökaupan alalla eikä hän ryhtynyt toimenpiteisiin kyseisten maa-alueiden myymiseksi.

35 Tämän osalta on todettava, että arvonlisäverodirektiivin 9 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu verovelvollinen toimii lähtökohtaisesti tässä ominaisuudessaan ainoastaan silloin, kun se toimii liiketoimintansa yhteydessä (tuomio 13.6.2018, Polfarmex, C-421/17, EU:C:2018:432, 37 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Viimeksi mainittu edellytys täyttyy, kun verovelvollinen siirtää tähän liiketoimintaan laajasti käsitettynä liittyvän kiinteistön omistusoikeuden (ks. vastaavasti tuomio 13.6.2018, Polfarmex, C-421/17, EU:C:2018:432, 42 kohta).

36 Sen sijaan yksityishenkilönä kyseisen toimen toteuttava verovelvollinen ei toimi verovelvollisen ominaisuudessa. Verovelvollisen yksityishenkilönä tekemä toimi ei siis kuulu arvonlisäveron soveltamisalaan (tuomio 4.10.1995, Armbricht, C-291/92, EU:C:1995:304, 17 ja 18 kohta ja tuomio 8.3.2001, Bakcsi, C-415/98, EU:C:2001:136, 24 kohta).

37 Käsiteltävässä asiassa unionin tuomioistuimella olevasta asiakirja-aineistosta ilmenee, että veroviranomaisen mukaan kyseessä olevat maatalousmaa-alueet olivat J.S.:n yrityksen omaisuutta päivänä, jona niiden omistusoikeus siirrettiin valtiolle.

38 Tästä seuraa, että J.S., joka on arvonlisäverovelvollinen maataloustoimintansa vuoksi, olisi toiminut arvonlisäverovelvollisena siirtäessään liiketoimintansa kuuluneiden maatalousmaa-alueiden omistusoikeuden, vaikka hän ei harjoittaisi minkäänlaista toimintaa kiinteistökaupan alalla.

ja vaikka hän ei olisi ryhtynyt mihinkään tätä koskeviin toimenpiteisiin.

39 Tämän viimeksi mainitun seikan osalta on lisättävä, että edellytys, jonka mukaan verovelvolliselta edellytettäisiin aktiivista toimenpidettä, ei olisi myöskään arvonlisäverodirektiivin 14 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukainen, sillä siinä viitataan lähtökohtaisesti omaisuuden omistusoikeuden siirtoon viranomaisen määräyksestä, sen nimissä tai suoraan lain nojalla (ks. vastaavasti tuomio 25.2.2021, Gmina Wrocław (Käyttöoikeuden muuttuminen), C-604/19, EU:C:2021:132, 75 kohta).

40 Tilanteessa, jossa ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaisi, että J.S. toteutti pääasiassa kyseessä olevan toimen hallinnoidessaan omaisuutensa maatalaan kuulumatonta osaa, olisi katsottava, että tämä ei toiminut verovelvollisena ja että kyseinen toimi ei ollut arvonlisäveron alainen.

41 Edellä esitetyn perusteella ennakkoratkaisukysymykseen on vastattava, että arvonlisäverodirektiivin 2 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja 14 artiklan 2 kohdan a alakohdan yhdessä tarkasteltuina on tulkittava siten, että pakkolunastamalla toteutettava maatalousmaa-alueiden omistusoikeuden siirto kyseisen maan omistajalle maksettavaa korvausta vastaan on arvonlisäveron alaista, kun kyseinen omistaja on arvonlisäverovelvollinen maanviljelijä, joka toimii tässä ominaisuudessaan, vaikka hän ei harjoita minkäänlaista toimintaa kiinteistökaupan alalla eikä hän ole ryhtynyt mihinkään tällaista siirtoa koskevaan toimenpiteeseen.

Oikeudenkäyntikulut

42 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kahdeksas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY 2 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja 14 artiklan 2 kohdan a alakohdan yhdessä tarkasteltuina

on tulkittava siten, että

pakkolunastamalla toteutettava maatalousmaa-alueiden omistusoikeuden siirto kyseisen maan omistajalle maksettavaa korvausta vastaan on arvonlisäveron alaista, kun kyseinen omistaja on arvonlisäverovelvollinen maanviljelijä, joka toimii tässä ominaisuudessaan, vaikka hän ei harjoita minkäänlaista toimintaa kiinteistökaupan alalla eikä hän ole ryhtynyt mihinkään tällaista siirtoa koskevaan toimenpiteeseen.

Allekirjoitukset

* Oikeudenkäyntikieli: puola.

i Tämän asian nimi on kuvitteellinen nimi. Se ei vastaa menettelyn minkään osapuolen todellista nimeä.